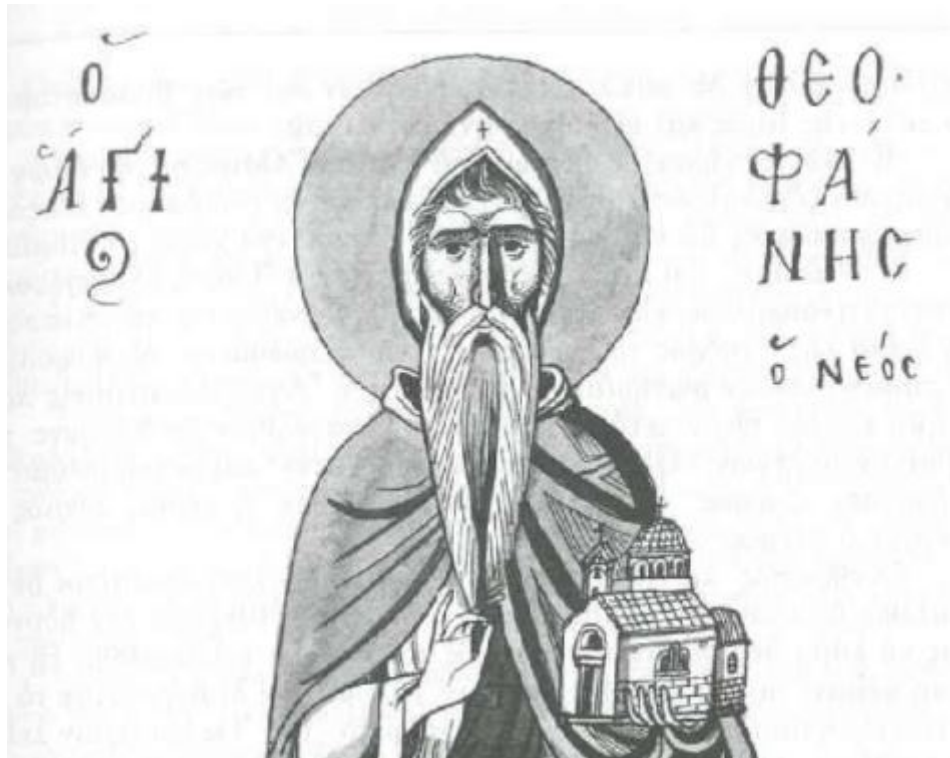


Όσιος Θεοφάνης ο νέος και θαυματουργός

/ [Βίοι Αγίων](#)



**Ο Θεοφάνης αρεταῖς φάνας πάλαι,
Την Νάουσαν νυν λειψάνω εκλαμπρύνει.**

Ο Όσιος Θεοφάνης γεννήθηκε στα Ιωάννινα, στις αρχές του 16ου αιώνα μ.Χ. Από νέος έφυγε για το Άγιον Όρος και κατατάχθηκε στην συνοδεία της Μονής του Δοχειαρίου, από τα πρώτα παραθαλάσσια μοναστήρια που αντικρίζει κανείς.

Διατηρώντας όσο περισσότερο μπορούσε καθαρό τον νου του από τις διαστροφές του δαίμονα, γλύκανε την ψυχή του με την Χάρη του Θεού, μεριμνώντας περισσότερο πως να σώσει την ψυχή του, παρά το τι θα φάει και θα πιει. Κι η αρετή αυτή που σχεδόν πάντα, όσο αποζητάς να κρυφτείς τόσο σε φανερώνει, τον φανέρωσε στους αδελφούς που τον κατέστησαν ηγούμενό τους μετά την κοίμηση του προηγούμενου γέροντά τους. Ο Άγιος τούτος, και σαν ηγούμενος, έλαμπε λες, από την εφαρμογή της αρετής και του θείου θελήματος. Πιστός στη δικαιοσύνη και την στοργική πατρική αγάπη προς όλα τα τέκνα που του έδωσε ο Θεός για να τα βάλει στον Παράδεισο!

Σε κάποια από εκείνα τα ευλογημένα χρόνια, η αδελφή του Αγίου, έστειλε γράμμα διηγούμενη τη συμφορά που την βρήκε. Οι Τούρκοι είχαν αρπάξει τον γιό της και τον είχαν πάει στην Κωνσταντινούπολη με σκοπό βέβαια να τον κάνουν γενίτσαρο. Τότε ο Άγιος, ανησυχώντας για τον ανιψιό του, μπήκε στον κόπο και πήγε στην Πόλη. Πράγματι εκεί τον βρήκε, ευτυχώς προτού τον αλλαξοπιστήσουν. Έκαμε μεγάλες προσπάθειες και τελικά κατόρθωσε να τον ελευθερώσει και να τον πάρει μαζί του.

Έτσι γύρισαν στο Άγιον Όρος και αφού κράτησε τον ανιψιό του σε δοκιμασία, τον κούρεψε μοναχό. Η αδελφότητα της Μονής έδειχνε να ενοχλείται για τον ανιψιό του Αγίου, φοβούμενοι πως οι Τούρκοι θα έκαναν εκδίκηση. Έτσι ξεκίνησε διχόνοια στη συνοδεία, μισοί το αφήναν στο θέλημα του Θεού κι άλλοι μισοί φοβόντουσαν τους Τούρκους! Ο Άγιος αποφάσισε να βάλει τέλος στο πρόβλημα. Πήρε τον ανιψιό του κι έφυγαν για τη Θεσσαλονίκη κι από 'κεί στη Βέροια, πιθανότατα με σκοπό να πάνε στα Γιάννενα, απ' όπου κατάγονταν.

Στη Βέροια συγκινήθηκαν με όσα άκουσαν για τη Σκήτη κι αποφάσισαν να την επισκεφτούν. Διέμειναν στην Μονή του Προδρόμου, και καθώς ευαρεστήθηκαν, αποφάσισαν να μείνουν. Έγιναν γρήγορα αγαπητοί, Έτσι που τους δέχθηκαν οι πατέρες και σύντομα τους έδωσαν ευλογία να κτίσουν ένα κάθισμα – δηλαδή μονύδριο – κοντά τους για να τους απολαμβάνουν και να ωφελούνται πνευματικά. Δέκα λεπτά πιο χαμηλά, από τη Μονή Προδρόμου προς το ποτάμι, έκτισε ο Άγιος Θεοφάνης το κάθισμα στο όνομα της Παναγίας. Μαζί του βρισκόταν κι ο ανεψιός του, αλλά σύντομα μαζεύτηκαν κι άλλοι υποτακτικοί. Επειδή είχαν αυξηθεί αρκετά, έπρεπε να βρουν κάποιο μεγαλύτερο χώρο να στεγαστούν. Η Σκήτη όμως της Βέροιας ήταν γεμάτη – 50 αδελφότητες κοσμούσαν την κοιλάδα και όλα τα σημεία ήταν κατειλημμένα.

Ο Άγιος διαπίστωσε πως υπάρχει κατάλληλο μέρος κοντά στη Νάουσα και πηγαίνοντας εκεί ανέγειρε την Μονή των Ταξιαρχών. Πηγαινοέρχονταν μια στη

Σκήτη μια στη Νάουσα. Κατά το κτίσιμο, ο πρωτομάστορας δεν ενέκρινε τον τόπο οικοδομής της Μονής. Αλλά ο Άγιος ζήτησε σημάδι από τους Αρχαγγέλους και το έλαβε. Τοποθέτησαν τα σχέδια σ' ένα σημείο κι είπαν πως όπου τα μεταθέσουν οι Αρχάγγελοι, εκεί να κτισθεί και το μοναστήρι. Κι όντως τα σχέδια βρέθηκαν στο σημείο που πρότεινε ο Άγιος Θεοφάνης. Μιαν άλλη φορά μια αρκούδα κατασπάραξε το γαϊδουράκι που κουβαλούσε τα υλικά για το κτίσιμο. Κι ο Άγιος, τόσο σπουδαίος ήταν, έζεψε την αρκούδα στη θέση του υποζυγίου. Ενόσω ο Άγιος έκτιζε το μοναστήρι, είχε χειροθετήσει ηγούμενο στην Μονή του Προδρόμου τον ανεψιό του.

Έτσι πέρασε τα επόμενα χρόνια της ζωής του πάντα πηγαινοερχόμενος στη Σκήτη και στην Μονή των Αρχαγγέλων της Νάουσας. Όταν γέρασε αρκετά, απομονώθηκε στο κάθισμα της Παναγίας στη Σκήτη. Εκεί εξέπνευσε από τον μάταιο τούτο και απατηλό κόσμο και ανήλθε πανηγυρικά στα Ουράνια στις 19 Αυγούστου και ετάφη κατά τα έθη της μοναχικής τάξεως. Μετά την εκταφή του κι έχοντας, οι Πατέρες, βεβαιότητα για την οσιότητά του βίου του, εκόσμησαν την κάρα του με αργυρή περίτεχνη θήκη και την τοποθέτησαν μαζί με τα άλλα ιερά λείψανα της Μονής του Προδρόμου. Τα υπόλοιπα οστά ξανατάφηκαν και επάνω τους κατασκευάστηκε ένα προσκυνηματικό μνημείο.

Όταν μετά από αιώνες οι Τούρκοι κατέστρεψαν τη Σκήτη, γκρεμίστηκε το κάθισμα της Παναγίας, αλλά και το μνήμα του Αγίου παραχώθηκε μέσ' τα συντρίμμια. Στις αρχές του εικοστού αιώνα, η κάρα του Αγίου κλάπηκε από Ναουσαίους που ήθελαν να την έχουν στη πόλη τους. Το μνήμα του Αγίου ανοίχθηκε το 1926 μ.Χ. και τα οστά του (περίπου 60 τμήματα) τοποθετήθηκαν στο Άγιο Βήμα της Μονής Προδρόμου. Σήμερα σώζονται μόνον λίγα τεμάχια.



Πηγή: saint.gr